

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: JUDr. Z. V.**, zastoupen JUDr. Danielou Hákovou, advokátkou, se sídlem Národní 984/15, Praha 1, proti **žalované: Policie České republiky, Správa Středočeského kraje**, se sídlem Na Baních 1304, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 12. 1999, č. 738/99, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 10. 2006, č. j. 6 Ca 140/2004 - 121,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce, JUDr. Daniele Hákové, advokátce, se odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá výše označené usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalované z důvodu, že o tomto rozhodnutí žalované bylo již soudem pravomocně rozhodnuto.

Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel v kasační stížnosti mimo jiné uvedl, že v žalobě ze dne 20. 11. 2000, kterou napadl rozhodnutí žalované č. 714/2000 ze dne 25. 9. 2000, č. 2/95 ze dne 5. 1. 1995, č. 601/99 ze dne 20. 10. 1999 a č. 738/99 ze dne

15. 12. 1999, požádal soud, aby spojil věci ke společnému řízení se žalobou ze dne 4. 1. 2000, vedenou pod sp. zn. 28 Ca 4/2000 a týkající se rozhodnutí žalované č. 738/99 ze dne 15. 12. 1999, č. 601/99 ze dne 20. 10. 1999 a č. 2/95 ze dne 5. 1. 1995. Stěžovatel dále konstatoval, že žaloba na přezkoumání rozhodnutí žalované č. 738/99 ze dne 15. 12. 1999 byla zamítnuta rozsudkem č. j. 28 Ca 4/2000 - 215 ze dne 25. 4. 2001. Dále stěžovatel uvedl, že usnesením ze dne 11. 7. 2002, sp. zn. 38 Ca 519/2000, rozhodl soud o vyloučení žalob proti rozhodnutím žalované č. 2/95 ze dne 5. 1. 1995, č. 601/99 ze dne 20. 10. 1999 a č. 738/99 ze dne 15. 12. 1999 k samostatnému projednání a rozhodnutí. Stěžovatel namítl, že tímto usnesením Městský soud v Praze „vyrobil“ samostatné žaloby a vzápětí je odmítl z důvodu, že byly podány opožděně. Městský soud v Praze tak dle stěžovatele učinil se zcela zjevným úmyslem, aby se stěžovatel nemohl domoci svých práv, neboť proti tomuto usnesení se nemohl bránit žádnými opravnými prostředky. Citovaným usnesením si Městský soud v Praze dle tvrzení stěžovatele vytvořil základní předpoklad k tomu, aby mohl vzápětí jím vytvořené jednotlivé žaloby odmítnout pro jejich opožděné podání. Tím byla stěžovateli dle jeho tvrzení odňata možnost přezkumu tzv. podkladových rozhodnutí, o která se opírá rozhodnutí žalované č. 714/2000 ze dne 25. 9. 2000.

Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze považuje za správné, a navrhla kasační stížnost zamítnout.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutím ředitele Policie ČR, Okresního ředitelství Praha - západ č. 192/99 ze dne 26. 10. 1999 byl stěžovatel propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR s odůvodněním, že podle závěru služebního hodnocení ze dne 23. 7. 1999 *(správně 23. 8. 1999)*, které nabylo právní moci dne 26. 10. 1999, není stěžovatel způsobilý vykonávat jakoukoli funkci v policii. Odvolání stěžovatele proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím žalované č. 738/99 ze dne 15. 12. 1999, které bylo stěžovateli doručeno dne 22. 12. 1999.

Z obsahu soudního spisu vyplývají následující skutečnosti rozhodné pro řízení o kasační stížnosti.

Dne 22. 11. 2000 podal stěžovatel u Městského soudu v Praze žalobu, kterou žádal zrušení rozhodnutí žalované č. 714/2000 ze dne 25. 9. 2000, jímž bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí žalované č. j. PSC - 1277/FPO - 21 - 99 ze dne 4. 1. 2000 ve věci odchodného, zrušení rozhodnutí žalované č. 2/95 ze dne 5. 1. 1995, jímž bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti služebnímu hodnocení schválenému dne 14. 11. 1994, zrušení rozhodnutí žalované č. 601/99 ze dne 20. 10. 1999, jímž bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti služebnímu hodnocení schválenému dne 23. 8. 1999, a zrušení rozhodnutí žalované č. 738/99 ze dne 15. 12. 1999, kterým bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Okresního ředitelství Praha - západ č. 192/99 ze dne 26. 10. 1999. Stěžovatel dále žádal o určení neplatnosti služebního hodnocení schváleného dne 14. 11. 1994 a potvrzeného rozhodnutím žalované č. 2/95 ze dne 5. 1. 1995, služebního hodnocení schváleného dne 23. 8. 1999 a potvrzeného rozhodnutím žalované č. 601/99 ze dne 20. 10. 1999, rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru č. 192/99 ze dne 26. 10. 1999 a potvrzeného rozhodnutím žalované č. 738/99 ze dne 15. 12. 1999 a rozhodnutí č. j. PSC - 1277/FPO - 21 - 99 ze dne 4. 1. 2000 a potvrzeného rozhodnutím žalované č. 714/2000 ze dne 25. 9. 2000. O tato rozhodnutí se mělo dle stěžovatele opírat rozhodnutí žalované č. 714/2000 ve věci odchodného a stěžovatel žádal posouzení jejich zákonnosti z důvodu, že pro jejich přezkoumání nebyl stanoven zvláštní postup. Stěžovatel v žalobě požádal o spojení věcí ke společnému řízení se žalobou podanou dne 5. 1. 2000 u Městského

soudu v Praze a vedenou pod sp. zn. 28 Ca 4/2000, jelikož se dle jeho tvrzení napadená rozhodnutí týkala týchž účastníků a souvisela spolu skutkově, právně a důkazně.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 11. 7. 2002, sp. zn. 38 Ca 519/2000, byly žaloby proti rozhodnutím žalované č. 738/99 ze dne 15. 12. 1999, č. 601/99 ze dne 20. 10. 1999 a č. 2/95 ze dne 5. 1. 1995 vyloučeny k samostatnému projednání a rozhodnutí, a to z důvodu přehlednosti přezkumného řízení a rozhodnutí ve věci samé podle ustanovení § 112 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s ustanovením § 246c občanského soudního řádu. Řízení o přezkoumání rozhodnutí žalované č. 738/99 ze dne 15. 12. 1999 bylo následně vedeno pod sp. zn. 6 Ca 140/2004.

Napadeným rozhodnutím byla žaloba proti rozhodnutí žalované č. 738/99 ze dne 15. 12. 1999 odmítnuta, a to s odkazem na ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. V odůvodnění Městský soud v Praze uvedl, že se v projednávaném případě jednalo o rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí ředitele Policie ČR, Okresního ředitelství Praha - západ č. 192/99 ze dne 26. 10. 1999 o propuštění ze služebního poměru. Městský soud v Praze v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že proti rozhodnutí žalované č. 738/99 byla u tamějšího soudu podána žaloba již dne 5. 1. 2000, a ta byla zamítnuta pravomocným rozsudkem stejného soudu ze dne 25. 4. 2001, č. j. 28 Ca 4/2000 - 215. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že o žalobě proti rozhodnutí žalované č. 738/99 ze dne 15. 12. 1999 bylo již soudem pravomocně rozhodnuto a žalobu je proto nutno z tohoto důvodu odmítnout.

Městský soud v Praze dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobu proti rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění ze služebního poměru podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. c) zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie ČR, bylo možno podat ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí (§ 137 odst. 2 citovaného zákona). Jelikož rozhodnutí žalované nabylo právní moci dnem, kdy bylo stěžovateli doručeno (22. 12. 1999) a žaloba byla podána až 22. 11. 2000, dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žaloba byla podána opožděně, a proto ji bylo nutno odmítnout.

Z obsahu soudního spisu vedeného pod sp. zn. 28 Ca 4/2000, na který odkazuje Městský soud v Praze v napadeném rozhodnutí, vyplývá, že stěžovatel podal dne 5. 1. 2000 u Městského soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí žalované č. 738/99 ze dne 15. 12. 1999 a dále žádal přezkoumání a zrušení předchozích rozhodnutí žalované, mimo jiné rozhodnutí č. 2/95 ze dne 5. 1. 1995, kterým bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti služebnímu hodnocení schválenému dne 14. 11. 1994, a rozhodnutí č. 601/99 ze dne 20. 10. 1999, kterým bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti služebnímu hodnocení schválenému dne 23. 8. 1999. V rozsudku ze dne 25. 4. 2001, č. j. 28 Ca 4/2000 - 215, Městský soud v Praze konstatoval, že tzv. subsumované akty jsou ze samostatného přezkumu vyloučeny jako rozhodnutí předběžné povahy, soud však jejich zákonnost posoudí při přezkoumání tzv. finálního rozhodnutí. Jelikož podkladem pro napadené rozhodnutí č. 738/99 bylo pouze služební hodnocení stěžovatele č. j. ORPZ - 790/01 - 99 schválené příslušným služebním funkcionářem dne 23. 8. 1999, které nabylo právní moci dne 26. 10. 1999, tj. v den, kdy nabylo právní moci rozhodnutí žalovaného č. 601/99 ze dne 20. 10. 1999 o odvolání stěžovatele proti citovanému služebnímu hodnocení, posoudil Městský soud v Praze zákonnost služebního hodnocení v rámci přezkoumání finálního rozhodnutí č. 738/99. K ostatním napadeným rozhodnutím nepřihlížel, neboť je nevyhodnotil jako tzv. podkladová rozhodnutí, o která by se napadené rozhodnutí č. 738/99 opíralo. Městský soud v Praze shora uvedeným rozsudkem stěžovatelovu žalobu proti rozhodnutí žalované č. 738/99 ze dne

15. 12. 1999 zamítl, neboť neshledal jeho rozpor se zákonem. Ústavní stížnost stěžovatele proti tomuto rozsudku odmítl Ústavní soud usnesením sp. zn. III. ÚS 379/01.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížností je napadeno usnesení Městského soudu v Praze o odmítnutí žaloby, z povahy věci jsou tedy stěžovatelova tvrzení podřaditelná pouze pod kasační důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí o odmítnutí návrhu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, www.nssoud.cz). Nerozhodl-li krajský soud ve věci samé, ale žalobu odmítl dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., nepřísluší ani Nejvyššímu správnímu soudu zabývat se v řízení o kasační stížnosti jinými důvody uvedenými stěžovatelem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 43/2003 - 38, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze v mezích kasačního důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Soud rozhodující ve správním soudnictvím usnesením odmítne žalobu, jestliže soud o téže věci již rozhodl (§ 46 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.).

Jak vyplývá ze soudního spisu vedeného Městským soudem v Praze pod sp. zn. 28 Ca 4/2000, stěžovatel napadl rozhodnutí žalované č. 738/99 ze dne 15. 12. 1999 žalobou u Městského soudu v Praze již dne 5. 1. 2000. Žaloba byla zamítnuta rozsudkem ze dne 25. 4. 2001, č. j. 28 Ca 4/2000 - 215, který nabyl právní moci dne 11. 6. 2001. Nejvyšší správní soud přisvědčuje právnímu závěru učiněnému Městským soudem v Praze, že projednání žaloby podané dne 22. 11. 2000 proti rozhodnutí žalované č. 738/99 ze dne 15. 12. 1999 bránila překážka věci rozhodnuté (§ 46 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.), neboť o žalobě proti rozhodnutí žalované č. 738/99 ze dne 15. 12. 1999 bylo již soudem meritorně rozhodnuto. Městský soud v Praze postupoval v souladu se zákonem, jestliže žalobu z tohoto důvodu odmítl.

Soud rozhodující ve správním soudnictví odmítne žalobu také tehdy, jestliže byla podána opožděně (§ 46 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.).

Ze správního spisu i ze spisu vedeného Městským soudem v Praze pod sp. zn. 28 Ca 4/2000 vyplývá, že rozhodnutí žalované č. 738/99 ze dne 15. 12. 1999 bylo stěžovateli doručeno dne 22. 12. 1999. Dle ustanovení § 137 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. bylo možné podat návrh na přezkoumání rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění ze služebního poměru do 30 dnů od právní moci rozhodnutí o odvolání. Rozhodnutí žalované bylo stěžovateli doručeno dne 22. 12. 1999 a tímto dnem nabylo právní moci. Lhůta pro podání žaloby začala běžet dne 23. 12. 1999 a uplynula dne 21. 1. 2000. Stěžovatel však žalobu podal teprve dne 22. 11. 2000.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že projednání žaloby bránila jak překážka věci rozhodnuté (§ 46 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.), tak i opožděné podání žaloby (§ 46 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.).

K námitkám vztahujícím se k postupu Městského soudu v Praze při vyloučení některých rozhodnutí k samostatnému projednání pak Nejvyšší správní soud poznamenává,

že takové opatření je podle ustanovení § 39 odst. 2 s. ř. s. zcela v pravomoci předsedy senátu, za podmínky, že takový postup je vhodný. Nejvyšší správní soud nesdílí stěžovatelovo přesvědčení, že tímto postupem byl zkrácen na svých právech, zejména pokud jde o přezkum rozhodnutí označených jako podkladová pro rozhodnutí č. 714/2000 ve věci odchodného. Rozhodnutí ve věci odchodného totiž nemá tzv. podkladová rozhodnutí v pravém slova smyslu, která by nepodléhala samostatnému přezkumu. Určujícím faktorem pro rozhodnutí o odchodném je samozřejmě skutečnost, že stěžovatel byl propuštěn ze služebního poměru. Rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru č. 738/99 však podléhalo samostatnému přezkumu, bylo soudem přezkoumáno (včetně svého podkladového rozhodnutí o služebním hodnocení č. 601/99) a bylo o něm pravomocně rozhodnuto rozsudkem č. j. 28 Ca 4/2000 - 215. Tento postup Městského soudu v Praze ohledně vyloučení některých rozhodnutí k samostatnému projednání neměl a nemohl mít vliv na úsudek o opožděnosti žaloby.

S ohledem na výše uvedené neshledal Nejvyšší správní soud stěžovatelem tvrzenou nezákonnost napadeného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, námitky stěžovatele neshledal důvodnými a kasační stížnost proto jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovaná žádné náklady neuplatňovala a Nejvyšší správní soud ani žádné jí vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto rozhodl tak, že žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2006, č. j. 6 Ca 140/2004 - 131, byla stěžovateli ustanovena zástupkyní JUDr. Daniela Háková, advokátka. Vzhledem k tomu, že zástupkyně Nejvyššímu správnímu soudu ani přes výzvu nesdělila, jaké úkony ve věci učinila, a Nejvyšší správní soud ze spisu nezjistil žádný úkon právní služby ve smyslu ustanovení § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů ustanovené zástupkyni nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu